

הלבנות שאר אבות הטמאות פרק יח

א. כל שאתה יכול לרבות ספקות וספק ספקות ברשות הרבים, טהור; וברשות היחיד, טמא. כיצד: נכנס למבוי והטמאה בחצר, ספק נכנס לחצר ספק לא נכנס, טמאה בבית, ספק נכנס לבית ספק לא נכנס, ואפלו נכנס, ספק היתה שם בעת שנכנס ספק שלא היתה שם, ואם תאמר היתה שם, ספק יש בה כשעור ספק שאין בה, ואם תאמר יש בה, ספק שהיא טמאה ספק שאינה טמאה, ואפלו היא טמאה, ספק נגע ספק לא נגע ספקו טמא, שהמבוי רשות היחיד.

ב. תשעה צפרדעים ושרץ אחד ברשות היחיד, ונגע באחד מהן, ואינו יודע איזה הוא ספקו טמא; תשעה שרצים וצפרדע אחד ברשות הרבים, ונגע באחד מהן ספקו טהור. זה הכלל: כל ספק ברשות הרבים טהור, עד שיאמר נטמאתי בודאי; וכל ספק ברשות היחיד טמא, עד שיאמר ודאי שלא נטמאתי.

ג. לפיכך עצמות המת ועצם נבלה ברשות הרבים, או גוש מארץ טהורה וגושים מבית הפרס או מארץ העמים, ונגע באחד מהן או הסיטו, ואין ידוע במה נגע מהן; כזית מן המת וכזית מן הנבלה, והאהיל על אחת מהן ואין ידוע על איזה מהן האהיל; שני שבילין אחד טמא ואחד טהור, הלך באחד מהן ואין ידוע באיזה הלך; או שנגע באדם זה בדרך, ואין ידוע אם הוא טמא ואם הוא טהור; או שהיו שני אנשים אחד טמא ואחד טהור, ונגע באחד מהן ואין ידוע באיזה מהן נגע: בכל אלו הספקות, טהור.

ד. המוצא מת משכב לרחבו שלדרך אם היה שלם, והוא מן הקצה אל הקצה הרי זה טמא לתרומה, שחזקתו שנגע; היה לו מקום לעבר, או שהיה משבר ומפרק שאפשר שעבר בין שוקיו ופרקיו הרי זה טהור. ואם היה קבר לכל רחב הדרך הקבר מצרפו, והעובר שם טמא: שאין זה כשאר ספקות, אלא חזקתו שנגע.

ה. שרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע, עד העת שיאמר בדקתי את המבוי הזה ביום פלוני ולא היה בו שרץ: אפלו כפדו, ולא בדקו הרי זה מטמא למפרע, מקדם הכבוד. במה דברים אמורים, שמצאו יבש; אבל אם מצאו לח אינו מטמא למפרע אלא עד שעה שאפשר שימות בה, ויהיה עתה לח כמו שנמצא.

ו. שני רקין ברשות היחיד, אחד טהור ואחד מן הרקין הנמצאים שגזרו עליהן טמאה כמו שבארנו, ונגע באחד מהן או הסיטו, ואין ידוע איזה מהן תולין עליו את התרומה, מפני שהן שני ספקות: ספק בטהור נגע, ספק בנמצא; ואם תאמר בנמצא ספק שהוא טמא, ספק שהוא טהור.

ז. היו שני הרקין ברשות הרבים אם היו נגובין ומנחין שם ונגע באחד מהן, ספקו טהור. נשא אחד מהן, תולין עליו שהרי משנשא, אינו מנח ברשות הרבים. וכן אם היה אחד מהן לח, ונתלה בו הרק הלח תולין עליו: שהרי אינו מנח ברשות הרבים כדי שיהיה ספקו טהור, אלא הרי הוא על בגדו.

ח. כבר בארנו שאם נגע ברק הנמצא או נשאו או הסיטו, בכל מקום שורפין עליו את התרומה כבית הפרס וכיוצא בה,

שְׁשׁוּרְפִין עַל וְדַאי מַגְעֵן בְּכָל מְקוֹם. מִי שִׁישֵׁב בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְכֹא אֶחָד וְדָרַס עַל בְּגָדָיו, אוֹ שָׂרַק וְנָגַע בּוֹ הָרַק עַל הָרַק, שׁוּרְפִין אֶת הַתְּרוּמָה. וְעַל בְּגָדָיו, הוֹלְכִין אַחֵר הָרַב: אִם רַב הָעִיר טְמָאִים, בְּגָדָיו מְדָרַס; וְאִם רַב הָעִיר טְהוּרִים, הָרִי זֶה טְהוּר.

ז. מִי שֶׁאֲבָד לוֹ כְּלִי, וּמִצָּאוּ בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד הָרִי זֶה טְמֵא מְדָרַס, וְטְמֵא טְמֵא מֵת. אֲבָד לוֹ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וּמִצָּאוּ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים אִם אֲבָד בַּיּוֹם, וּמִצָּאוּ בּוֹ בַּיּוֹם טְהוּר; אֲבָד בַּיּוֹם וּמִצָּאוּ בַּלַּיְלָה, אוֹ שֶׁאֲבָד בַּלַּיְלָה וּמִצָּאוּ בַּיּוֹם, אוֹ שֶׁאֲבָד בַּיּוֹם וּמִצָּאוּ בַּיּוֹם שְׁלֹא־חָרָיו הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת טְמֵא. זֶה הַכָּלָל כָּל שֶׁעָבַר עָלָיו הַלַּיְלָה אוֹ מִקְצָתוֹ, טְמֵא.

י. הַנִּיחַ כְּלִי אוֹ שִׁכַּחוֹ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים אֵף עַל פִּי שֶׁעָבַר עָלָיו הַלַּיְלָה, טְהוּר; הַנִּיחַ אוֹ שִׁכַּח בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד הָרִי זֶה טְמֵא מְדָרַס, וְטְהוּר מִטְמֵא מֵת. וּמִפְּנֵי מַה לֹּא הִחְמִירוּ בְּשׁוֹכַח וּמִנִּיחַ כְּמֵאֲבָד מִפְּנֵי שְׁאִינוֹ דָּבָר מִצּוֹי תָּמִיד, לֹא גָזְרוּ עָלָיו. הַמֵּאֲבָד וּמִצָּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת הָרִי זֶה טְהוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּחֻזְקַת שְׁמוּר.

יא. הַשּׁוֹטֵחַ כָּלִים בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, הָרִי אֵלָיו טְהוּרִים. וּבְרִשּׁוֹת הַיְחִיד טְמָאִים, שְׂמָא נִגְעוּ בָּהֶן טְמָאִים; וְאִם הָיָה מִשְׁמָרְן, טְהוּרִים. נָפְלוּ וְהִלֵּךְ לְהַבִּיאֵם טְמָאִים, שֶׁהָרִי נֶעְלָמוּ מַעֲיָנָיו. וְכֵן מִי שֶׁאֲבָדוּ כְּלָיו בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, וּמִצָּאֵן אֶפְלוּ בּוֹ בַּיּוֹם הָרִי הֵן מְדָרַס וְטְמֵא מֵת, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יב. שׁוֹטֵה אֶחָת בְּעִיר, אוֹ נִכְרִית כָּל הָרַקִּין שֶׁבַּעִיר בְּחֻזְקַת טְמָאָה לְעוֹלָם, בְּכָל מְקוֹם. מִי שֶׁדָּרְסָה אִשָּׁה עַל בְּגָדָיו, אוֹ שִׁישֵׁבָה עִמּוֹ בְּסָפִינָה אִם מִכִּירְתּוֹ שֶׁהוּא אוֹכֵל בְּתְרוּמָה, כְּלָיו טְהוּרִין; וְאִם לֹא, יִשְׁאַלְנָה. מִי שִׁישֵׁן בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְעָמַד כְּלָיו טְהוּרִים. נָגַע בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים בְּאֶחָד בַּלַּיְלָה, וְאִין יָדוּעַ אִם חַי אִם מֵת, וּבִשְׁחַר עָמַד, וּמִצָּאוּ מֵת הָרִי זֶה טְמֵא: שְׁכַל הַטְּמָאוֹת, כְּשַׁעַת מִצִּיאָתָן. וְאִם רָאָהּ חַי בְּעָרְב, וּבִשְׁחַר מִצָּאוּ מֵת הָרִי זֶה סֶפֶק בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְטְהוּר.

יג. הַמִּסְכֵּן בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, וְנִתְעַלֵּף וְאִין יָדוּעַ אִם עֵדִין הוּא חַי, וְהוֹצִיאָהּ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְחָזְרוּ וְהִכְנִיסוּהָ לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד כְּשֶׁהוּא בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, סֶפֶקוֹ טְמֵא; וְכִשְׁהוּא בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, סֶפֶקוֹ טְהוּר.

יד. מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שֶׁהָיָה מִסְכֵּן, וְהוֹלִיכֻהוּ מֵעִיר לְעִיר בְּמָטָה, וְהָיוּ כְּתוּת מִתְחַלְּפוֹת תַּחְתּוֹ, וּבְאַחֲרוֹנָה נִמְצָא מֵת; וְלֹא טְמֵאוּ חֲכָמִים אֲלָא כֵּת אַחֲרוֹנָה בִּלְבָד.

טו. טְמֵא שֶׁהָיָה עוֹמֵד וּמְדַבֵּר עַל הַבּוֹר, וְנִתְּזָה צְנוּרָה מִפּוֹ, סֶפֶק הַגִּיעָה לְבוֹר, סֶפֶק לֹא הַגִּיעָה אִם הָיָה בּוֹר שֶׁלְשֹׁמֶן, סֶפֶקוֹ טְמֵא בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד; וְאִם הָיָה בּוֹר שְׁלִיין, סֶפֶקוֹ טְהוּר בְּכָל מְקוֹם מִפְּנֵי שֶׁשֹּׁפֶת הַבּוֹר קוֹלָטָה.